

Cuprins

aprilie – iunie

Capitolul 1	
Nu lăsa aparențele să te înșele.....	7
Capitolul 2	
O idee mai puțin obișnuită.....	21
Capitolul 3	
Câteva adevăruri schimbate.....	41
Capitolul 4	
Dacă asta îți dorești.....	56
Capitolul 5	
O profesie care necesită o pregătire specială și antrenament.....	73
Capitolul 6	
Mergem departe?.....	87
Capitolul 7	
Încet, să nu trezim fluturii.....	101
Capitolul 8	
Într-un loc necunoscut, un om necunoscut.....	117
Capitolul 9	
Peisajul se schimbă, regulile se schimbă.....	134
Capitolul 10	
Revoluție adevărată, cu vărsare de sânge.....	147

Capitolul 11	
Trupul este templul omului.....	168
Capitolul 12	
Vie împărăția Ta	186
Capitolul 13	
Victimă din naștere	202
Capitolul 14	
Ce n-a văzut nimeni niciodată	220
Capitolul 15	
Ca un balon ancorat la sol	235
Capitolul 16	
Mă bucur dacă-ți place.....	255
Capitolul 17	
Dacă suntem fericiți sau nu	271
Capitolul 18	
Nu mai apare Fratele cel Mare.....	290
Capitolul 19	
Femei împărtășind secrete	305
Capitolul 20	
Bieții ghiliaci	319
Capitolul 21	
Oricât de departe ar fi încercat să fugă.....	336
Capitolul 22	
Timpul poate curge inegal.....	350
Capitolul 23	
E doar începutul.....	364
Capitolul 24	
Care este rostul altei lumi?	379

La clubul sportiv ținea mai mult ore de exerciții pentru tonus muscular și de arte marțiale. Era un club select și renumit, cu taxe mari de înscriere și abonamente costisitoare, frecventat de multe vedete. Aomame inițiasse niște cursuri de autoapărare pentru femei, domeniu la care ea se pricepea cel mai bine. Confectionase un manechin din cârpă de dimensiunile unui bărbat corpulent, de care cususe o mănușă mare și neagră, pe post de testicule, și le punea pe femei să exerseze lovituri în acea zonă. Ca să facă totul să pară mai real, uneori îndesa în ea două mingi de *squash*, pe care le loveau rapid, necruțător și în mod repetat. Majoritatea membrilor clubului se dădeau în vânt după aceste antrenamente și își perfecționau tehnica văzând cu ochii, însă existau și unele persoane care se încruntau la această idee (în cea mai mare parte bărbați, desigur) și care se plânseseră la conducerea clubului că „e totuși exagerat, nu credeți?”. Prin urmare, directorul o chemase pe Aomame la el în birou și îi ceruse să o lase mai ușor cu respectivelor antrenamente.

— Dar o femeie nu are practic cum să se apere dacă e atacată de un bărbat decât lovindu-l în testicule, insistase ea. De regulă, bărbații sunt mai mari și mai puternici. O lovitură rapidă între picioare e unicul mod în care o femeie poate câștiga. Asta spune și Mao Zedong. Găsești punctul slab al adversarului și lansezi primul atacul. Este singura șansă pe care o are gherila în fața armatei.

— După cum bine știi și tu, noi suntem un club select și reputat, îi răspunsese directorul nemulțumit. Majoritatea clienților noștri sunt celebriți. Trebuie să ne menținem standardele din toate punctele de vedere. Imaginea este vitală. Dacă ne apucăm să adunăm niște domnișoare și le punem să facă exerciții de izbit un manechin între picioare scoțând tot felul de icnete, asta ne știrbește reputația, oricare ar fi motivul pentru care o facem. S-a întâmplat să vină posibili viitori clienți să viziteze clubul, să nimerească exact în timpul orei tale și să renunțe pe loc să se mai înscrie. Pe bărbați îi apucă toate spaimetele, nervii și dezgustul când văd așa ceva, orice ar zice Mao Zedong sau Gînghis Han.

Pe Aomame nu o muștra câtuși de puțin conștiința pentru că le provoca bărbaților spaimete, nervi sau dezgust. Comparat cu

durerea de a fi violată cu bestialitate, un astfel de dezgust nici nu merita luat în seamă. Însă nu putea să nu se conformeze directivelor șefului. Se văzuse nevoită să coboare considerabil nivelul de agresivitate al orelor sale de autoapărare. I se interzisese și să folosească manechinul. Ca urmare, antrenamentele ajunseseră să fie domoale și doar de formă. Sigur că nici lui Aomame nu-i convenea și nici membrele clubului nu erau mulțumite, dar, ca simplă angajată, era dincolo de puterile ei să mai schimbe ceva.

Aomame era de părere că, dacă nu ești în stare să lovești un bărbat în testicule așa cum trebuie în momentul în care te încolțește, nu prea ai ce altceva să faci. Tehnici complicate de a-i prinde brațul atacatorului și de a i-l răsuci la spate nu ies mereu bine puse în practică. Realitatea și filmele sunt două lucruri diferite. Decât să încerci așa ceva, mai bine lași totul și o iei la goană.

În orice caz, Aomame stăpânea zece tehnici de lovire a testiculelor, pe care le și testase în realitate, cu ajutorul unui coleg mai tânăr, care purta echipament de protecție. „Doare rău și cu apărătoare. Gata, vă rog frumos!”, se văicărise acesta. Dacă ar fi avut nevoie să pună aceste tehnici perfecționate în practică, nici n-ar fi ezitat. Să încerce să mă atace pe mine vreun fraier, că îi arăt eu în culori vii cum e sfârșitul lumii, își zicea ea cu hotărâre. Îi arăt eu de nu se vede ce înseamnă „vie împărăția Ta”. Îl catapultez direct în emisfera sudică, să se scalde cu cangurii prin resturi radioactive.

*

Aomame stătea la bar și lua câte o înghițitură mică de Tom Collins, gândindu-se la împărăția care va să vie. Din când în când, mai arunca un ochi la ceas, prefăcându-se că are o întâlnire, deși de fapt nu aștepta pe nimeni. Era doar în căutarea unui bărbat potrivit din rândul mușteriiilor de acolo. Se făcuse opt și jumătate. Purta o bluză bleu, un taior bej și o fustă scurtă bleumarin. Nici în acea zi nu avea la ea dăltița. O lăsase să se odihnească într-un sertar de la șifonier, învelită într-un prosop.

Barul se afla în Roppongi și era cunoscut drept un *singles bar*. Renumele i se trăgea din faptul că aici veneau bărbați necăsătoriți

în căutare de femei necăsătorite – sau viceversa. Erau și mulți străini. Localul era decorat în stilul unui bar din Bahamas prin care își făcuse veacul Hemingway. Un pește-spadă împodobea unul dintre pereți, iar de tavan era agățată o plasă de pescuit. Erau și câteva fotografii care înfățișau diverse persoane scoțând din apă pești giganti, și chiar un portret al lui Hemingway. Papa Hemingway cel jovial. Celor veniți aici nici nu părea să le pese că, la sfârșitul vieții sale, scriitorul devenise alcoolic și se sinucisese cu o pușcă de vânătoare.

În seara aceea o abordaseră câțiva bărbați, însă nici unul pe placul ei. Se dăduseră la ea doi studenți cu aer de crai, dar nici nu catadicsise să le răspundă. Unui tip la vreo treizeci de ani, cu aer de funcționar și cu o privire rea în ochi, i-o retezase scurt spunându-i că are întâlnire cu cineva. În general, nu îi plăceau bărbații tineri. Erau plini de ei și plesneau de încredere în sine, dar nu se pricepeau la conversație și erau plicticoși. În pat erau repeziți și nu știau să savureze cu adevărat sexul. Ea prefera bărbații între două vârste, un pic mai obosiți și, ideal, cu început de chelie. Aceștia erau curați și lipsiți de orice vulgarități. În plus, mai conta să aibă un cap frumos conturat. Însă un asemenea bărbat nu era ușor de găsit, drept pentru care era nevoită să lase loc de compromis.

Dând roată cu privirea prin bar, Aomame oftă în surdină. De ce nu e de găsit pe lumea asta un bărbat cum trebuie? Se gândi la Sean Connery și, doar vizualizându-i în minte forma capului, simți o împunsătură prin tot corpul. Dacă ar apărea aici Sean Connery, aș face pe dracu-n patru să pun mâna pe el, își zise ea. Dar e de la sine înțeles că n-are el ce să caute într-un *singles bar* cu aer de Bahamas, din Roppongi.

La televizorul mare fixat pe perete era un videoclip Queen. Lui Aomame nu-i plăcea muzica lor, drept pentru care evita să se uite la ecran. Se străduia să ignore și muzica din boxe. După ce se termină piesa de Queen, începu ABBA. Măi, să fie! își zise ea, cu presentimentul că urma să aibă parte de o seară groznică.

*

Aomame o cunoscuse pe doamna din Vila cu sălcii la clubul sportiv la care lucra. Era înscrisă la cursul ei de autoapărare. Cursul ei radical, încheiat prematur, axat pe atacuri asupra unui manechin. Era mică de statură și era și cea mai în vârstă dintre participante, dar se mișca ușor și lovea cu putere. Aomame era convinsă că, pusă în fața situației, n-ar fi ezitat nici o clipă să-și lovească atacatorul în testicule. Nu vorbea pe ocolite sau mai mult decât era necesar. Lui Aomame îi plăceau aceste lucruri la ea.

— La vârsta mea, nici nu am nevoie să știu să mă apăr, îi zisese ea la sfârșitul orelor, zâmbind elegant.

— Nu este o chestiune de vârstă, îi spusese Aomame răspicat, ci de cum îți trăiești viața. Este foarte important să adopți o postură care să-ți permită să te aperi bine în orice moment. Nu ajungi nicăieri dacă cedezi docil în fața atacurilor. Neputința cronică te roade și te distruge.

Doamna o privise o vreme fără să spună nimic. Cuvintele lui Aomame sau tonul pe care le spusese păreau să fi impresionat-o foarte mult. Încuviințase mai apoi în liniște.

— Ce spui tu este corect. Ai dreptate. Ai o gândire sănătoasă.

Câteva zile mai târziu, Aomame primise un plic, trimis pe adresa clubului. Înăuntru era o scrisoare scurtă, care conținea numele și numărul de telefon ale Doamnei, scrise frumos, de mână, alături de rugămintea de a o contacta atunci când avea o clipă liberă.

La telefon îi răspunsese un bărbat care părea să fie asistentul ei. Aomame se prezentase, iar acesta îi formase un număr de interior fără să spună nimic. De data aceasta răspunsese Doamna, care îi mulțumise pentru telefon și o invitase să ia masa împreună, deoarece avea ceva personal de discutat pe îndelete cu ea. Aomame acceptase, iar Doamna sugerase să cineze împreună a doua zi. Aomame nu avusese nimic de obiectat, dar se întreba mirată ce anume putea avea de discutat cu ea.

Cele două cinaseră într-un restaurant franțuzesc dintr-o zonă liniștită din Azabu. Doamna părea să fie un vechi client de-al

localului, pentru că primiseră cea mai bună masă, iar un chelner mai în vârstă, care o cunoștea, le servise politicos. Era îmbrăcată cu o rochie vernil uni, cu o croială frumoasă (care arăta a Givenchy de prin anii '60), iar la gât avea un colier de jad. La un moment dat apăruse managerul restaurantului și o salutase respectuos. În meniu erau multe feluri de mâncare bazate pe legume, cu un gust discret și rafinat. Supa zilei se întâmplase să fie chiar cu fasole verde. Doamna băuse un singur pahar de Chablis, iar Aomame o acompaniase. Vinul era la fel de fin și de elegant precum mâncarea. Aomame comandase pește alb la grătar. Doamna servise doar legume, iar rafinementul cu care le mâncase era desăvârșit ca o operă de artă. Îi spusese că, la vârsta ei, organismul se mulțumește cu puțină mâncare, apoi adăugase, pe jumătate în glumă, că puțină, dar preferabil de calitate.

Doamna o rugase pe Aomame să-i dea lecții în particular. Să facă la ea acasă, de două-trei ori pe săptămână, ore de arte marțiale și, dacă era posibil, și stretching muscular.

— Sigur că se poate, spusese Aomame. Dar, pentru antrenament în particular, la domiciliul clientului, trebuie să vă adresați și clubului.

— Nici o problemă, răspunsese Doamna. Dar aș dori să stabilesc programul cu tine personal. Dacă mai intervine cineva la mijloc, lucrurile se complică și aș vrea să evităm încurcăturile. Te deranjează?

— Nu.

— Atunci să începem de săptămâna viitoare.

Și cu aceasta își încheiaseră treaba.

— M-ai impresionat foarte mult cu ce mi-ai spus când am stat de vorbă ultima dată la sală. Mă refer la discuția despre neputință. La cât de tare îi afectează neputința pe oameni. Îți amintești?

— Îmi amintesc, încuviințase Aomame.

— Pot să te întreb ceva? O întrebare directă, ca să scutim timp.

— Puteți să mă întrebați orice.

— Ești cumva feministă sau lesbiană?

Aomame se înroșise și clătinase din cap.

— Nu. Acesta este modul în care gândesc eu, personal. Nu sunt nici feministă, nici lesbiană.

— Am înțeles, îi răspunsese Doamna liniștită, apoi dusese elegant la gură o bucată de broccoli, pe care o mestecase elegant, și luase o gură de vin.

Apoi adăugase:

— Nu m-ar fi deranjat câtuși de puțin dacă erai feministă sau lesbiană. Nu m-ar fi afectat în nici un fel. Însă mărturisesc că așa povestea e mai simplă. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

*

Aomame se ducea de două ori pe săptămână acasă la Doamna și făcea cu ea ore de arte marțiale. În vilă exista o încăpere spațioasă cu oglinzi de jur împrejur, amenajată pentru orele de balet ale fiicei când era mică, încăpere pe care o foloseau acum pentru niște seturi de exerciții meticuloase. În ciuda vârstei sale, Doamna avea un corp flexibil și progresa rapid. Era mică de statură, dar își îngrijise bine corpul ani de-a rândul. Aomame o mai învăța tehnici de bază de stretching și îi făcea masaj pentru relaxarea mușchilor.

Aomame se pricepea la masaj. În facultate nimeni nu o întrecea la acest domeniu. Își întipărise bine în minte numele tuturor oaselor și mușchilor din corpul uman. Cunoștea rolul și caracteristicile fiecărui mușchi și știa cum pot fi menținuți în formă și întăriți. Trupul este templul omului, iar orice ai diviniza înăuntrul lui, trebuie să îl păstrezi cât poți de puternic, frumos și curat – aceasta era convingerea ei de neclintit.

Considerând insuficientă medicina sportivă obișnuită, Aomame își însușise și tehnica acupuncturii, care i se părea interesantă. O studiasse cu sârguință ani de zile, alături de un doctor chinez. Acesta fusese impresionat de progresul ei rapid și îi spusese că putea să o practice fără probleme ca profesionist. Aomame reținea cu ușurință și avea o curiozitate nestăvilă de a afla și cele mai mici detalii despre funcțiile corpului uman. Și, mai presus de orice, avea niște degete înzestrate cu o intuiție